

CIVTADANIA

SETMANARI D'ESQUERRES

Quan era ministre
En Lerroux feia
de mut. Ara xerra,
xerra... per poder
governar.

ANY I

La Bisbal, 23 de Març de 1933

NUM. 49

EDITORIAL

La desfeta del caciquisme

Divendres prop-passat el Parlament de Catalunya aprovava una llei que destitueix els Ajuntaments elegits (?) per l'article 29. Llei revolucionària, llei justa i d'una lògica irrefutable, la necessitat de la qual cap demòcrata podrà discutir. El diputat socialista Joan Comorera deia encertadament que la única cosa que ens havia de doldre era que el projecte vingués tan tard. Tenia raó el diputat socialista. Per això és una satisfacció que per fi es vagi de dret a l'extirpació del caciquisme.

Naturalíssim que el projecte s'aprovés amb els vots en contra de la Lliga Catalana. Cal pensar que dels 470 Ajuntaments fills de l'article 29 abans aludit, gairebé tots són en mans dels cacics de la Lliga. Si aquest partit és, doncs, el fomentador i el detentor màxim del caciquisme a Catalunya, l'aprovació de la llei contra el caciquisme no significa solament el triomf de la justícia nova, sinó que mirat des del punt d'albir dels cacics representa el seu esmicolament en data no llunyana.

Una de les raons que els homes de la Lliga oposaven a l'aprovació del projecte de llei, era l'afirmació que els 470 Ajuntaments que s'anaven a destituir no eren tots monàrquics. El diputat senyor Sol va dir textualment: «Després d'haver-se celebrat unes eleccions com les de diputats al Parlament de Catalunya, no hi ha dret a dubtar dels sentiments del poble». Cert, certíssim, senyor Sol. No hi ha dret a dubtar dels sentiments del poble, però es poden posar perfectament en quarantena els sentiments dels oportunistes de tota la vida, explotadors d'un sentimentalisme, però desconexors del sentiment. Acceptant que els Ajuntaments de referència no siguin monàrquics, tampoc han de continuar. La República té l'obligació de lluitar contra el caciquisme i els Ajuntaments que sortiren per l'aplicació de l'article 29 poden o no ésser monàrquics, però l'etiqueta de caciquistes ningú els hi treu.

Podran dir els diputats de la Lliga que la llei aprovada és antidemocràtica i injustificada, perquè alguna cosa han de dir per defensar els seus vedats de govern. Mai pot ésser injustificada la supressió del caciquisme immoral i endogalador, de la mateixa manera que no serà antidemocràtica una llei que neix en el Parlament, creada i aprovada amb els vots dels diputats representants del poble.

Altres arguments xocants de la Lliga: les lleis han d'ésser per a tots els catalans; s'ha de legislar en el sentit de portar una tranquil litat d'esperit a tots els sectors; l'Autonomia catalana és de tots i per a tots. Podrà fer certa impressió, de portes enfora, aquesta manera de parlar. No en farà, per contra, a casa nostra. Aquí ens coneixem tots i sabem de memòria el significat d'aquestes sentències lligueres. Altrament la vaselina no té objecte entre sectors tan distanciat com la Lliga ex-Regionalista i els partits esquerrans amb representació al Parlament de Catalunya. Si s'ha de treballar no es pot fer sense ferir interessos. Si no es volen ferir interessos, si de totes passades es vol aplicar la vaselina que reclamen els conservadors, el treball esdevé improductiu, nul. I no obstant el Parlament té l'obligació de treballar, de legislar d'acord amb els programes que es predicaven en el període electoral. El poble no donava pas els seus sufragis a uns homes determinats perquè eren més simpàtics que els altres. Això haurem d'esperar a que ho fassin les dones en les properes eleccions, si és que no tenen encara aquell sentit polític necessari. El poble donava els seus vots als partits que predicaven un programa adient amb la seva ideologia.

Per això els parlamentaris tenen el deure de respondre a la confiança que els hi va tenir el poble, actuant virilment fins al triomf de les lleis esquerranes que són escrites en els programes que els portaren al triomf electoral. Si s'aplicava la vaselina segons norma de la Lliga, el Parlament seria un cadàver, reproducció del d'aquell ex-president de la Mancomunitat que un dia sortia de la fossa per anar a saludar als barcelonins de la barriada de Gràcia. S'equivoca aquell que cregui que en les darreres eleccions es varen votar homes i s'equivoca el que creu que successivament se'n votaran. Els homes, els prestigis, sovint s'evaporen miraculosament deixant una estela de decepció al seu darrera. Per això la democràcia moderna prescindeix dels ídols i fa eixir victoriosos els programes representats per qui sigui. D'homes infecunds en coneixem una plaga. De programes castrats sols es coneixen els que representen a ultrança l'oposició al progrés i el manteniment dels privilegis de casta i de la religió fanatitzada.

L'aeripot en l'aire

Barcelona es queda sense aeroport. Aquells plànols, aquelles fotografies i aquells avions en miniatura als quals feia giravoltar l'èlice amb una punta de dolça entremaliadura infantil i que vaig contemplar interessadament en els sotans de la Plaça de Catalunya, devenen imatges mortes, després d'haver fet aixecar un castell d'il·lusions als pobres barcelonins, els quals, aquesta vegada, trobaven un goig justificat en la seva badoqueria racial, tot passejant sota aquella plaça.

A mi em feien molta il·lusió i des del meu lloc de contemplatiu inexpert, ajudava mentalment a aquells que havien de fer possible aquesta obra, que havia de convertir a la capital catalana en un punt centre de la navegació aèria. Però quant semblava nominalment enllestit, un dia de l'última setmana, s'aixecaren uns senyors amb un cert malhumor, tot creient que l'aeripot no s'havia de construir, si res més no «perquè l'Esquerra no s'en emportés la glòria d'haver-lo dut a cap» com afirmava angelicalment el senyor Bausili. Que hi farem? Son rareses de vells que repapiejen. Perquè cal convenir que la posició adobada pels dos vells partits predominants en la casa de la Plaça de la República, no pot haver estat produïda per res més, que pel pes dels anys.

Jo que fins avui he tingut d'acontentar-me amb el tren aeri que travessa el port de Barcelona, he sentit un desig i una ambició ben naturals quan la meua vista ha topat amb un avió brunzent o amb el mateix Graff Zeppelin magestuós i ridícul. Certes coses, però, solament son possibles en certs temperaments i es perfectament lògic que els senyors de la lliga i dels radicals s'els hi hagi ficat tan al cap la idea del conservadurisme, que posats a conservar, encara voldrien viatjar en diligències i en carretes de bous. Ja els hi podeu parlar de progrés i d'avenç, això de l'avenç els porta enfurismats, que ells us contestaran amb un arronçament d'espatlles. Què s'els en dona, ells son conservadors i prou!

Són manies, es cert, però les manies en els vells solen durar tant com ells i es veu que Barcelona no entrarà en les noves corrents universalistes fins el dia que en el seu ajuntament no hi dominin els esperits i les mentalitats rovellades i estantisses. El dia 30 d'abril podria ésser una bona oportunitat per a fer correr l'escombra.

Així sia

J. GINESTA i BALMANYA

Adecament de les façanes

Parlavem la setmana passada de la necessitat d'adecament dels arcs. Exposavem la nostra extranyesa que l'Ajuntament no ho hagués inclòs jun amb els demés edificis per la disposició que es decretà per l'adecament de les façanes.

Una atenta nota del Sr. Batlle ens exposa la dificultat per part del consistori de portar a cap aquesta renovació. Aquesta dificultat radica en que l'Ajuntament, dintre les voltes, no hi té jurisdicció. Ens exposa també el Sr. Batlle, les gestions prop d'alguns establiments públics i societats encaminades a minorar el mal efecte global que aquest clos ofereix i la indiferència amb que foren escoltades les seves gestions. Davant d'això no cal pas insistir. Considerem que l'assumpte depèn de la voluntat principal dels propietaris d'aquests arcs. A ells ens adrecem amb tota bona voluntat, amb aquell zel per tot allò que signifiqui un millorament per La Bisbal. No sabem si els Srs. propietaris s'hauran adonat de l'abast d'una unànime decisió en pro d'aquest afer. L'Ajuntament actual amerca el més gran zel a fi d'embellir la nostra ciutat.

Però no podrà pas restar definitivament satisfet tan com perduri l'estat actual dels arcs, puix que com més llueixi la resta de la població més viu serà el contrast i naturalment, més mal efecte farà.

L'adecament dels arcs és una necessitat inexcusable que tard o d'hora s'haurà de portar a cap. Perllongar la seva restauració, significa apujar el pressupost puix que cada dia s'accentua més el seu estat decaient.

Nosaltres considerem que si existeix un ferm esperit de ciutadania, si es té un concepte prou clar dels deures públics de cada un, si existeixen aquell esperit pulcre, sadollat d'un vertader anhel de convivència moderna, l'adecament dels arcs serà un fet.

Un fet que ens farà emetre un alt concepte dels Srs. propietaris i ells tindran la satisfacció d'haver satisfet un deure primeríssim de bisbalenc i d'haver estimulat als demés ciutadans a abolir aquells detalls arcaics que tant pobrement fan judicar a les poblacions.

Tinguerem una satisfacció de constatar que el nostre article s'afmotllà al criteri de la majoria dels ciutadans.

Nosaltres voldriem, i agrairiem que l'opinió esterioritzés publicament. Seria el millor sistema per portar-ho endavant.

J. VILA CLARA

Sermons de Quaresma

Exercicis i prédiques espirituals sistema P. Vallet al «Geroglífic» (La Fosca)

CARISSIMS GERMANS MEUS: No és gens meravellós l'espectacle que estem ofrenant al Suprem Creador. Que Jehovà em perdoni i perdoni a tots vosaltres, si en aquest moment d'acte suprem i de màxima emoció cristiana per a la vostra salvació algú de vosaltres deixa de manifestar-se esplendorosament exposant tots els motius que han determinat aquest acte de contrició.

Estic plenament convençut que la majoria de vosaltres, per no dir tots, sou uns solemnes pecadors que en venir aci a aquesta tanda d'exercicis espirituals no us ha guiat altre motiu que el de tapar les apariències socials.

Deixeu-me donar una ullada entre vosaltres. (Pausa). ¡Oh! Quin escàndol!... Però si no hi veig ningú dels enemics de la nostra santa Església. (Pausa). Si tots vosaltres sou aquells que oïu missa i combregueu els dies assenyalats per la nostra religió! Doncs, ¿què heu vingut a fer aci?...

Quan contemplo el vostre posat em faig creus de la vostra hipocresia. Aquesta cara que poseu en aquest solemnia moment és l'evidència més reveladora d'una conveniència que us heu imposat, tot de cara a un determinat objectiu que res no té a veure amb la salvació de la vostra ànima.

Un altre cop d'ull... (pausa) Déu ens assisteixi!... si fins hi ha aquí present el President de la Confraria de Sant Vicents de Paul. Això és el desideratum de la barra. Sr. seguint per aquest camí el dia menys pensat vindrà a practicar exercicis espirituals la mateixa comunitat del clergat.

¿Què us heu cregut que la vostra ànima quedarà exempta de la sanció de Déu pel mer fet d'aquests exercicis? ¿Es que tots en tenim d'ànima? Aquesta és la resposta de que espero de tots vosaltres, i crec que us serà un bon xic difícil explicar-ho clarament. (Pausa que dura uns moments)

Allà en aquell recó hi veig més personal, ¡oh! que'n deu ésser de dolorós per vosaltres presentar-vos en lloc de claror per exposar els motius que haveu tingut d'aquest gran trastorn que us dona la consciència! Més jo que tant temps que brego amb aquesta mena de personal absolutament mancat de tota noció moral i espiritual, no em vé pas de nou.

Fray Jepet, atanseu-vos, corriu aquestes cortines i feu que aques-

ta sala sigui transformada per l'entrada dels raigs lluminosos del Sol. Vull convèncer-me amb exactitud de la qualitat d'aquests pecadors. Les cares no menteixen. Així com fins ara hom exposava totes aquelles suggerències per a tranquil·litzar i alleugerir les emocions del seu esperit a plena foscor, des d'ara endavant ho faré a plena llum, mentre l'interfecte serà visiblement sotjat i li serà més difícil la seva sinceritat. (La gran sala ha quedat il·luminada).

¡Glòria in excelsis deo! Tot el que em temia. Un personal selectíssim que no té cura. La vostra ànima no té salvació. Sort en teniu que tant seus en dona.

A veure tú, vina aquí. Agenolla't davant meu (sotjant-lo). Quina cara de sastre, obert a totes les disbauxes des del cocktail de Verges fins al més desvergonyiment ciutadà! Demà et tocarà a tu un ampli descàrrec de consciència. Ja sé que no diràs la veritat car els que escoltaran els caurà la cara de vergonya per al cas que no emetin totes les causes que han determinat aquesta obra espiritual en desgreuge de Déu, la Moral i la Ciutadania.

Ja sé que serà una tasca molt feixuga, més ja has escoltat els demés.

I ara torna al teu recó fes el que puguis per desprendre't de tots els malefics que nien a la teva ànima.

Demà veurem el resultat.

EGO SUM

Opinions i Comentaris

Coses del moment

Hi han persones que posseeixen una clarividència extraordinària i, no cal dir-ho, totes elles s'apleguen en partits i organitzacions que constitueixen l'èlitè del poble a que perteneixen. Són erudits en grau superlatiu, extraordinàriament selectes, magníficament fins, enginyosos a més no poguer; en un mot competidors directes dels set cèlebres i famosíssims savis de Grècia. Ells mateixos, perquè la cosa sigui més completa, es fan l'elogi com per exemple, una senyoreta que a una lleu insinuació d'un jove en un ball de Carnaval elogiant-la, es desfeia en elogis de la disfressa que vestia. Quan nosaltres, modestos i vulgars, parlem, diem quelcom, críquem a algú, ja tenim els erudits perdonant-nos la vida amb aquell posat de suficiència extraordinària i amb aquell tò que hom adopta quan parla amb una persona que desgraciadament té el cervell quelcom fluix. Amb aquell tò posat de suficiència aguda, aprofunditzadora, de *savoir faire*,

GRAN HOTEL J. SALLERAS

Avinguda de la República, 18. — LA BISBAL

Cuina insuperable - Excel·lents habitacions - Bon gust
:: La casa dels viatjants - Especialitat en banquets ::

hom comenta i—perquè no fer-ho—s'acaben llurs escrits o converses o conferències, si a tot el que venim d'esmentar cal donar-hi aquest nom, amb paternals i desinteressats consells que els demagogs, incults, bàrbars i no sabem pas que més de l'Esquerra hem d'acceptar agraïts i resignats, a la vegada.

Són tan aguts i intel·ligents, que degut a llur expressiva saviesa sovint es troben a l'estratosfera i, per tant, estan molt lluny de tocar de peus a terra. Heus aci la clau que mai n'encertin ni mitja i que sempre caiguin en un ridícul fantàstic i formidable.

Ha estat el partit, noble i gran partit, d'Esquerra Republicana de Catalunya, el que ha rebut més embestides sense contemplacions de cap mena, dels representants directes d'aquest bell mot que s'anomena ciència. Som els demagogs, som els incults i bàrbars, els que ens mengem les persones, que ignorem el liberalisme, que rebatim la democràcia.

Si parlu amb algun afortunat element d'aquests que venim d'esmentar i li dieu que sou de l'Esquerra, us mirarà amb uns ulls d'espantat, amb una boca oberta, amb un aire de sorprès dient-vos: «On aneu, pobre mortal. Vos, de l'Esquerra? Vos dels demagogs i incults? Oh!» Però ja podreu demanar-los-hi el perquè d'aquestes exclamacions, ja podreu dir los hi que els fets concreten, que ells no us exposaran altres raons sinó aquesta de la demagogia, el barbarisme i els cinquanta mil tòpics per l'estil. Però si no esteu prou satisfets encara i indageu més, amb una veu nasal, amb un ènfasis ridícul, amb un posat de definidor incontrovertible, us retrauran l'exemple de l'Ajuntament de Barcelona a mans de l'Esquerra. I bé; si vos, ciutadà, no sabeu concretament res de la tasca consistorial de l'Ajuntament barceloní, restareu a les palpantes. Però segurament que llegiu i si llegiu haureu vist que el Consistori de la capital de Catalunya acaba de portar a terme una grandiosa obra de sanejament de l'Hisenda Municipal i, ademés, en l'aspecte cultural ha actuat esplèndidament. Ara mateix, una prova de tot ço que venim esmentant, n'és l'aprovació d'uns magnífics pressupostos, trencant de ple i amb dignitat amb aquelles famoses prorroques que enorgulleixen la ciutat de Barcelona i que són dignes de l'aplaudiment de tot hom. Uns pressupostos aprovats en una sessió de VINT-I-TRES HORES, amb una consignació per l'apartat de cultura duplicada que l'any anterior, tinguent en comp-

te que l'any 1932, per atencions culturals hom hi havia fixat una preferent atenció. Els erudits, davant aquesta raó de pes, no aixecaran tant el cap, deixaran al tò nasal i emfàtic a un recó més encara no es donaran.

Però comenceu a retreure'ls-hi dades concretes, ensenyeu-los-hi números. Ah! Senyors; llavors bé la desfeta. Per comble de tot, l'amic erudit té precisament en aquell instant mil feines i treballs per fer; ha d'anar a una comanda, ha de realitzar un diligència i se us escapa de vosaltres més ràpid que l'automobilista Campbell, que suara ha obtingut el record mundial de velocitat. I si així us passa amb l'amic del partit, igualment succeeix amb els portants-veus i amb els prohoms. Liberalisme, demagogia, democràcia, llibertat. Heus aci el repertori de les seves paraules. Però tot fet a mida. A una mida determinada el liberalisme, a una altra llarga, molt llarga, la demagogia; la democràcia feta molt estretament i la llibertat amb prou feines s'obira. La tasca dels demagogs ha estat prou alta i neta perquè els èmuls dels set savis de Grècia no hagin portat a terme una campanya difamatòria. Però estan esgotats. Què havien fet ells?, hom els pregunta...

Fugen, fugen, tenen por... És massa incòmode haver de tractar amb demagogs i bàrbars. Fugen perquè el cel és insegur i podria esdevenir-se una vertadera tempesta d'aigua. I com ho fariem si es negués la finura, l'intel·ligència, l'èlitè de casa nostra. Els trobaríem a faltar. No hi ha cap dubte. Per tant nosaltres proposem que hom els construeixi una esplèndida torreta i que d'allí no es moguin fins que nosaltres, el poble, estiguem a llur alçària individual.

Veritat senyors de *La Publicitat* i de *La Veu de Catalunya*.

EMILI VIGO VERDAGUER

Es venen dues pianoles

a mot bon preu.

Dirigir-se a: **CONRAD SALA**
i **JOSEP CASTELLÓ**.

Carles Casademunt

Odontòleg

CONSULTA—Divendres: de 10 a 3.

PLAÇA CONSTITUCIÓ, 7

Xampany Glacier

FLECA
RODÀ

ESMERADA ELABORACIÓ
DE TOTA CLASSE DE PA.
PA INTEGRAL

Les delicioses

Coques de greixons «RODÀ»

A 1 i a 1'50 ptes. — Mides extraordinàries per encàrrecs.

La Calefacción

IDEAL CLASSIC

suprime el frío y la humedad económicamente

ANICET TERRADELLES
Diputat Caimó, 3
LA BISBAL

Folletos y presupuestos gratis

Ràpida

GENT D'ORDRE

Ja la ballem! Tenim una revolta en porta! Aquesta no és pas promoguda pels de la F. A. I. Tampoc té res que veure amb els que *estivejaren* a Villa Cisneros. Aquests són d'una altra mena. Aquests són uns altres. Aquests són pròxims parents del molt conegut senyor Esteve. Són de conseqüent, uns Esteveus que s'hàn associat baix el nom de «Las Asociaciones Libres de Propietarios de Espanya». Mireu si és gros!

Dies enrra es reuniren en Assembla en un teatre de Barcelona i d'allí gairebé en va sortir aquest dilema: «O se'ns dóna la raó, o anem a la revolució». Motius? Els impostos que s'hàn posat sobre els solars sense edificar. Cap de motí? L'elèctric i catastròfic Pic i Pon.

Llegiu *El Día Gráfico* del passat dimarts, dia 7, fullegeu-lo i hi trobareu dues planes, ¡dues planes, sí senyors! d'amenaques, de bruels, d'escarafalls o d'estridències... Allí hi va baixar tot, tot, fins les calces d'algun orador, durant el foc del seu parlament i amb el fort brassejar amb què recalrava la seva frasseologia.

Allí s'hi digueren coses grosses! En castellà i tot, naturalment, com que baixaren Estevenets de tots els indrets d'Espanya! N'hi havia de Bilbao, de Palència, d'Astúries, de Càceres i Badajoz. «Es necesario defendernos por todos los medios». «Hoy, para ser ministro, primero se ha de pasar por la cárcel». «No volem més cargues! No podem pagar més! Hem d'utilitzar d'altres armes que la per-suació». «Es un contracte que ens administrin els que mai n'hàn sapigut una paraula». «Soy asturiano como Alborno, solo que a éste no le afecta el problema de la propiedad urbana... porque no ha ahorrado». «Si nuestra juventud lo consiente (esta juventud que quiere ser fuerte por el deporte) habrá que convenir que esta juventud ni es deportista, ni es inteligente, ni es nada:

es simplemente cobarde». «Diuem nostre poble... Catalunya rica i plena... i per això augmenten el 100 per 100 sobre els solars... clar, perquè Catalunya siga... més plena». «No oblideu que deuria posar-se junt a determinats centres públics un rètol que digués: *Pena de mort al lladre...*» «S'apropen dies de lluita i és necessari estar previnguts. No podem més i no devem deixar-nos arrabassar allò que tants afanys ens costa». «Somos una agrupación de hombres libres que no queremos vernos atropellados». «O defendem la propietat, o deixem que per covards ens la prenguin». «En Rusia la ley de propiedad es más benigna que en España, llegando incluso a la protección de los alquileres». «Los propietarios tenemos que aprestarnos a la defensa con ánimo de vencer».

Totes les paragrafades, totes, foren poc més o menys del mateix calibre transcrit. Ompleren, com queda dit, dues planes d'*El Día Gráfico*. Mireu si això és gros!

L'elèctric, catastròfic, exdictadoràfic i lerrouxòfic Pic i Pon, va fer el repicó resumint, i d'ell són les següents frases: «El acto no es de bandera blanca, sino de guerra, para cuando esta guerra se nos declare». Nosotros iremos a Madrid convocando a todos, y es muy posible que, llegado el momento, tengamos que decir a toda España: O fuera impuestos, o nos rebelamos y nos negamos a pagar». «Si este momento llega, demostraremos nuestra energía y resistencia».

No va tractar de *levantar el velo a las novicias* per dues raons: per por de que en Lerroux el renyés i perquè diu que ara tampoc s'hi veuria amb cor. Ara, en lloc de *levantar velos*, es dedica a *levantar* altra cosa: la bata als *correligionarios* de bona fe.

Abans ressonava el crit de: *No toqueis la Marina*. Ara, el crit és: *No toqueis la propiedad*. Ja és pena, ja, ésser propietari com els senyors cridaners de l'Assemblea. En Pérez Madrigal, es diu que els ha escrit per si volen repetir la jugada que feu amb Lamamié de Clairac.

Ja veiu, doncs, que estem abocats

a una revolució. A una terrible revolució que deixarà petites a totes les demés revolucions. No ha d'ésser així, si serà la revolució de la gent adinerada, una revolució *derrier cri*, una bullanga portada pels que s'anomenen *gent d'ordre*? Que ara seran del desordre? No hi fa res; la butxaca no s'admet de raons. Diuen que només els falta un general d'empenta per dirigir la batalla. En Pico i Puente—traduïm-li el nom que farà més efecte als seus company d'Assemblea—ha escrit al seu amic íntim general Barrera, però aquest ha contestat que té el sabre oscat i encomanant la seva ànima a Sant Josep, aquest li ha aconsellat que no s'emboliqui. Hom diu que compten amb el general Bum-Bum.

Mireu que passen unes coses ben estranyes! Aquesta gent que crida tant, la major part perteneixien a la U. P. De consegüent, eren partidaris de la primorriverada. Tothom sap que tot el mal que pateix Espanya en la part econòmica, prové d'aquell temps dictatorial. Es evident que aviat ens haurien portat a la ruïna. I preguntem: Qui són els que han de pagar els plats trencats? Els sense feina? Els que treballant i tot, no poden cobrir les seves necessitats?

La veritat és que hi han coses que més val agafar-les en broma. Riem, riem, que no ens toca pas tan sovint!

A darrera hora se'ns diu que han mirat si se'ls posaria al front el general Fanjul. Aquest els ha dit que es-veu massa vell. Que fa molt temps que no ha montat i que té por que se li fassin nafres al.... Tapem, tapem!

B.

NOVES

La Societat «Els Rossinyols de les Gabarres» té anunciades dues vetllades lírico-teatrals pel dissabte a la nit i diumenge a la tarda, pels socis i públic en general, respectivament. El coro cantarà «La Violeta» del mestre Soler i «L'Empordà» d'E. Morera. A més es representarà la sarçuela «El Dorm» del mestre Rius.

Diumenge vinent l'Ateneu Pi i Margall celebrarà una sèrie de festes a càrrec de la seva secció dra-

màtica i de la cobla «La Principal» d'aquesta ciutat. A més dels concerts i audicions de sardanes al matí i al vespre, a la nit es presentarà «Maria Rosa» de l'eximi dramaturg Angel Guimerà, la qual anirà seguida d'un lluit ball.

El Jurat del «II Concurs de Teatre Català Amateur» ha concedit el Dotzè Premi de la secció A a la Secció Dramàtica de l'Ateneu Pi i Margall, així com també el títol de Segona Categoria per a la present temporada. Igualment distingí al seu director Sr. Antoni Crumols amb menció honorífica.

A tots plegats la nostra felicitació més entusiasta pel brillant resultat obtingut, i els nostres desigs perquè continuïn millorant en la seva afició al teatre.

La Secció Dramàtica de L'Escut Emporità, posà en escena, l'últim diumenge, el drama en 4 actes d'Hermann Sudermann i traduït al català per J. M. Jordà, titulat «Magda». Sota la direcció del senyor J. Soler Clapera, portaren encertadament a cap aquesta obra les Stes. F. Janoher, Rosa i Dolors Carreras, C. Vigo, M. Sellés, P. Aimeric i M. Barceló, i els joves J. Mont, F. Soler, J. Mollà, J. Vilallonga, C. Avellí i J. Maruny.

Abans d'ahir, i aprofitant l'estada en la nostra ciutat del Diputat Sr. Angel Samblencat, uns quants amics seus organitzaren una conferència a càrrec del mateix, el qual disertà sobre l'emancipació de la dona. Parlà de la situació inferior en que l'home a col·locat sempre a la seva companya i advocà per la ràpida i total emancipació femenina, la qual representaria no solament un acte de justícia, sinó que contribuiria a l'avenç i al millorament de la humanitat.

L'acte tingué lloc en el Saló Avellí, amb una concurrència força numerosa.

Han presentat demanda de matrimoni al Jutjat Municipal En Francesc Pasqual i Bosch i Na Rosa Mont Banyeres.

Dimecres vinent a la nit, i en el local de l'Ateneu Pi i Margall, el

Casa ALBERT

LA BISBAL

▲▲▲

AQUESTA MARCA ES SENYAL DE QUALITAT

Grans tallers de Sastreria i Confecció

Preus sense competència

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

La Bisbal, trimestre . . . 2'50 ptes.
Fora, trimestre . . . 3 00 »
Estranger, trimestre . . . 4'00 »

PER A ANUNCIS
DEMANI'S TARIFA

CIVTADANIA

Radacció i Administració

Avinguda de la República 17
entressol

IMPREMTA

Carrer de Pi i Margall, núm. 20

culte propagandista d'Esquerra Republicana Dr. J. A. Trabal, donarà una interessant conferència sobre «Política i Anarquisme — Possibilitats polítiques de la dona».

El Dr. Trabal ha estat ja a la nostra població, i l'entusiasme que desvetllà la seva dissertació ens estalvia, ara, de fer-li l'elogi que es mereix. Donat, però, el cairè femení d'una part de la seva conferència, fóra de desitjar que les nostres dones hi assistissin en gran nombre.

No cal dir que tenim la certesa de que el Dr. Trabal tindrà un èxit ben merescut per la companya intensa i intel·ligent en pró de les reivindicacions obreres.

De Verges

Destrució o conservació?

Amb molta insistència corre el rumor tots a el llocs, que dintre un plaç molt curt es procedirà a la reparació, en aquesta vila, dels desperfectes ocasionats per els últims aiguats, gràcies a les activitats portades a cap per la Generalitat de Catalunya, la qual aportarà el seu ajut corresponent.

A Verges, afecta al lloc conegut per «Pla de Mont», i demés un troç de mur nomenat vulgarment «Mota», convertit en una gorga titulada «Gorga d'en Punton», qual troç ja data de molt temps que està mal·lès.

Quants anys han transcorregut, que la mota en aquest terme i en el de Canet, solament servia per camp d'alimentació de moltes bèsties i precisament en les èpoques plujoses, més perjudicials encara per la mateixa?

Dels representants que hem tingut a la nostra vila, quins han sigut que nosaltres podem elogiar-los-hi un petit record d'agraïment per haver demostrat tenir estimació a la mota?

Jo crec que no s'ha de vacil·lar; pot dir-se clar. Cap.

Hem de guardar un respecte a aquesta obra gegantina que els nostres avant-passats varen deixar-nos com un tresor i a més, necessàriament, havíem de contribuir a fer-la molt més gran, reformant-la, enfortint-la, a mesura que els nostres mitjans ho haguessin permès. No consentir que la destrossessin, car és un cas poc digne i de reprobar l'oblid dels nostres deures vers aquesta obra.

Què dirien els nostres avant-passats si els hi fos possible veure l'engoixosa situació en que es troba la nostra mota?

Ai de nosaltres! Almenys ens qualificarien de deixats, per no haver apreciat com calia el valor de la seva obra que tantes gotes de suor va costar-los hi per a construir-la.

Si en lloc de l'instint de destrucció com sempre s'ha demostrat—que hem de menysprear lo baix tots conceptes—, s'hagués tingut un marcat tinterer per aquelles persones que els hi corresponia portar a la pràctica aquesta qüestió, avui podem estar ben segurs que no hauríem estat espectadors d'aquests estralls.

Quins mitjans de seguretat tindrà Verges una altra vegada que el riu Ter experimenti un desbordament tan caudalós com en l'últim aiguat, si persistim en el comble de l'abandó de la mota?

L'experiència acaba de demostrar-nos que no podem estar vivint descuidats, car és necessari, vetllant per la defensa de la mota, reconstruir-la i fer tot el que calgui per la salvació de casa nostra.

No és en els moments que el poble passa penes que se l'ha de desvetllar perguè corri a prestar auxili.

Allunyem totes les possibilitats de que es repeteixin aquests fets dolorosos, deixem l'instint de «DESTRUCCIO» i demostrem una vegada l'interès per la «CONSERVACIO».

Del nostre civisme dependeix la sort que ha de córrer Verges.

SALVI BACH

AJUNTAMENT

Sessió del dia 21

Comença sense que hi assisteixi el senyor Canada. Es llegeix l'acta de l'anterior que s'aprova.

Són aprovats varis comptes de particulars que ascendeixen a 3,432 pessetes.

El senyor Loberas dóna compte que l'adjudicatari de les obres del carrer de l'Hospital les cedeix, amb les mateixes condicions per ell ofertes, al senyor Buscastells.

Es llegeix l'informe sobre arbitris de clavagueres que escendeix a 4,863'50 pts.

Es dóna compte d'haver-se adjudicat la subhasta de les acàcies i plantes del cementiri al senyor Rigau per a la quantitat de 105 pts.

El senyor arquitecte municipal i el senyor Interventor emeten informació respecte a la pavimentació dels carrers, aconsellant la casa Modorrell de Calella. Seguidament és llegit el plec de condicions de l'esmentada casa, estudiat per la Comissió de Foment, el qual estableix que es pavimentaran els carrers Pi i Margall, Juli Garreta, Comas del Brugar i Joan Maragall, al preu de 13 pessetes metre quadrat.

El senyor Sala diu que es remarqui que els obrers que s'emplein han d'ésser bisbalencs. El senyor Llenas fa un altra prec que contesta el senyor secretari.

El senyor Loberas dóna compte

d'una reunió de la Comissió local de 1ª. ensenyança, en la qual es convingué en la necessitat de construir els edificis de les noves escoles en l'horta del senyor Ramió. Diu que es construiran tres graus de pàrvuls i que l'Estat hi contribuirà, seguint el costum, amb 10,000 pessetes per grau. Diu que aquesta suma es insuficient per cobrir les despeses que ocasionaran aquestes obres però que hi ha l'intenció de reformar les aules actuals i aleshores, tenint en compte que les aules esmentades es varen construir sense cap ajut de l'Estat, es podria obtenir d'aquest una subvenció de 80,000 pessetes. Afegeix que ha fet unes gestions preliminars prop del senyor Ramió les quals fa preveure una solució amistosa per la compra de la seva horta.

El senyor Carré manifesta que s'havia parlat de construir les escoles fora del trànsit de carreteres i que ell havia pensat en instal·lar-les al carrer dels Tarongers, a l'horta de cà'n Salamó.

Intervenien els senyors Ponjoan, Loberas i Carré i finalment s'acorda començar els treballs amb mires a la construcció de les escoles junt a les actuals.

PRECS I PREGUNTES

El senyor Carré diu que malgrat el vot de confiança atorgat a la Comissió que controla l'arranjament del Daró, es permet fer una pregunta al senyor president per a si vol contestar-la. Fa deu dies, diu, es varen acomiadar tots els obrers que treballaven en aquelles obres i sols s'en han readmés una part. A que obeeix aixó?

El senyor Loberas: Obeeix a un consell del cap de la brigada. Jo prego al senyor Carré que deixi en absoluta llibertat a la Comissió i que no parli més d'aquest assumpte.

El senyor Carré: Jo he fet una simple pregunta al senyor batlle, perquè hi tinc dret com a conseller que soc. Ara, després de la contestació del senyor batlle, jo agrairia a

aquest senyor que traslladés al cap de la brigada un prec, al següent: si no hi ha feina per a tots els obrers, demanen que en lloc de sis jornals en treballin tres però que es doni menjar a tothom ja que és ben just que així sigui.

El senyor Loberas promet fer-ho.

El senyor Tarrés fa un prec interessant l'arranjament d'una reixa d'un carrer, i seguidament s'aixeca la sessió.

Pampallugues

I és clar

Sembla que Lerroix tingui mania de parlar sempre de bèsties. «El gato de la Generalitat». «Socialistas a la altura de un perro sentado».

Perquè Lerroix parla sempre de bèsties, no ho sabem pas. Ara que gosem a assegurar que si les bèsties parlessin es donarien de menys de pronunciar el nom del caudillo.

Aquell Governador

Josep Pla va dir referint-se a Claudi Ametlla, que era un gran governador d'esquerra.

Quan ell ho diu bé ha d'ésser tot el contrari. En Pla, en qüestió de tocar campanes, és tan autoritzat com el seu amo senyor Cambó. En efecte: el senyor Ametlla va sortir de les comarques gironines després de fer patent que era un perfecte teoritzador d'esquerra. No tenia acció ni de dreta ni d'esquerra; sols tenia ACCIO CATALANA... Ara a Barcelona li passa el mateix.

Cine Mundial

Per dissabte
i diumenge

Grandiosos

esdeveniments

TEATRE OLYMPIA

CINEMA SONOR Avinguda de la República LA BISBAL
Empresa IMPORTACIONS CINEMATOGRAFQUES

DISSABTE I DIUMENGE
MONUMENTALS PEL·LÍCULES DE GRAN ÈXIT

PRESENTACIÓ de la grandiosa obra de la M. G. M.

BEN-HUR (sonor)

Creació de RAMON NOVARRO. FRANCIS H. BUSHMAN, MAY MAC AVOY, CAROL MYERS, BETTY BRONSON, etc.

ESTRENA de la divertida comèdia parlada en espanyol.

La señorita de Chicago per MONA RICO, LINDA LOTEDO i CHALEY CHASE.